

Mitja Marató de Caro. XXI Cursa del Llop.

30 de juny de 2013

Tenia una espina clavada. L'any 2009, com un passerell, em vaig apuntar a fer la pujada a Caro. Ara per ara, és la mitja marató sobre asfalt més dura de l'Estat. Ben mirat no té res d'especial: surts d'una cota de 6 metres i acabes prop dels 1200.

Pujada a Caro. Foto: J.R. Sanahuja

Enguany vam passar la nit a Cambrils i a quarts de nou del matí ja entràvem a Tortosa. En sortir de l'autopista, a ma dreta, es veia la imponent silueta del Massís dels Ports. A l'esquerra, la calitja de la humitat del delta de l'Ebre s'enlairava suaument fent témer que no bufaria gens de vent.

Hi ha un detall d'aquesta cursa que costa d'entendre: es fan 2 quilòmetres neutralitzats des de Tortosa fins a Roquetes. Que no compten. Que no serveixen per res més que per cansar-te. L'any 2009 els vaig córrer amb els primers, fent gala de la bona forma. En castellà hi ha una paraula que ho defineix molt bé "un alarde", que com em va dir una vegada un molt bon company, no s'ha de fer mai en un entrenament o, en aquest cas, en una neutralització. Així que aquest any vaig arribar a la línia de sortida de Roquetes gairebé l'últim. L'Aran ja estava preocupada per si m'havia passat alguna cosa. "Se't veu desmanegat, que no estàs bé?", em va dir. "Sí, però aquí no s'ha de córrer!" li vaig respondre. "Home, però entre poc i massa!" va contestar ella.

Sortida neutralizada. A Roquetes.

En aquesta cursa vaig conèixer al Mario, un gran corredor, l'any 2009. Enguany, a 300 metres de la sortida, vaig trobar el Josep Ramon Sanahuja, el JR, el gran, en tots els sentits (mireu la foto). La seva esposa és de Roquetes i aquest cap de setmana hi eren. Ell va venir a Tàrrrega des d'Ulldecona l'any 1995. Allí, a Ulldecona, després de treballar 10 hores en una fàbrica no tenia res més a fer que pujar a l'ermita de la Pietat i baixar-la corrent, per tonificar. Ara s'entén allò de "l'home de les milles". Ens vam acomiadar i em va desitjar sort. "A veure!" li vaig dir, "no les tinc totes".

Sortida oficial de la Mitja Marató de Caro. Roquetes.

Em vaig col·locar en una discreta segona fila darrere de les muralles de triatletes esculturals, equipats amb ulleres polaritzades, mallots estrets, motxilles d'hidratació, mitges compressores, súper sabatilles, vistoses gorres,... una autèntica passarel·la de moda. A les 10:15, al tercer intent, el tret de sortida. Ara sí, a córrer! L'Aran estava a la cantonada: "Sort i vigila!". "Adéu Aran".

Pujada (a l'esquerra). La mateixa carretera al fons de la foto de la dreta

El camí s'estretia i els que hi havia al davant no et deixaven passar. Al final m'hi vaig esmunyir. Una vegada comentàvem amb un company la gent que es posa al davant i no et deixa passar. Em va dir: "Posa't al davant." Però .. és que al davant hi ha els bons!

Au, a patir. I es veia que ho faríem. Ni una mica de frescor, amb la humitat augmentant. Els primers quilòmetres són molt importants, doncs aquí es pot decidir tot. Si vaig molt ràpid ho puc pagar, si vaig massa a poc a poc també. No hi ha descans, tot és pujada i no sostinguda. Abans del primer quilòmetre me n'adono que no he engegat el rellotge. Comencem bé!

A Tàrrega he entrenat però no aquestes pujades. A veure què passa. De moment el peu no em fa massa mal i si me'n fa quedarà amagat sota d'altres més dolorosos. Al km 5 retrobo el JR, que em fa una foto mentre estic prenent un gel. Si no ho faig ara després no podré. Em diu: "No diguis res". Però li contesto: "Això és un infern".

Fins aquí tot era tombs i retombs, pujades i pujadetes. Per fi espai obert, en una recta interminable de pujada. Hi ha qui diu que després d'una recta ve una corba, jo també crec que després d'una corba ve una recta. Tot depèn de com estigui el cos. Intentarem treure el màxim de profit del cos que tenim que ja ranqueja sovint. Em va venir al cap un noi que corria en cotxes de carreres. Era especialista en treure sempre un rendiment extra als cotxes. Un assassí a la pista però una gran persona fora. El dissabte, en els entrenaments cronometrats, es va morir un company seu, en Roland Ratzenberger. Aquest fet el va colpir molt. Mentre examinava com havia anat l'accident, el metge, el professor Sid Watkins li va dir: "Ayrton, ja ho has aconseguit tot, perquè no ens retirem i anem a pescar?". "No puc, Sid", va contestar. L'endemà a la cursa, amb en Michael trepitjant-li els talons es va estibar al revolt del Tamburello. Quan el professor li va treure el casc, Ayrton va expirar. Des de l'1 de maig de 1994 cap pilot de Fórmula 1 ha mort en cursa. Tenen una bona carrosseria. A veure la nostra.

Km 12. Pujada a Caro.

Amb aquests pensaments ja havíem passat el vuitè quilòmetre i ja estàvem a les grans rampes. Amb tombs i retombs anant pujant. Notava l'altitud, em faltava oxigen per poder mantenir el ritme i les alenades no eren suficients. El que em feia por era arribar al km 15. Allí hi ha un gran meandre de la carretera i s'hi col·loca un avituallament amb una ambulància. Al 2009 crec que em van tirar Reflex i vaig haver de parar a caminar, avançava més que no corrent.

Aquest any, un noi que tenia al davant s'anava parant i quan el vaig passar em va dir: "Sobretot no et paris!".

Les darreres rampes més dures durant 3 quilòmetres. La carrosseria aguanta bé però falta oxigen al motor. "Calma i aguanta una mica més, no et trenquis com el Williams de l'Ayrton". Els ritmes són escandalosos, des d'una mica més de quatre minuts per quilòmetre als primers compassos a més de sis ara. "Vas bé de temps. Calma i serenitat". Diuen que les vistes des d'aquí dalt són impressionants. És cert, es veu l'Ebre serpentejant però no puc parar a fer una foto.

A partir del quilòmetre 18 els pendents se suavitzen però no s'acaben. "Patim una mica més, va, una mica més i no caldrà tornar-hi mai més". A la recta d'arribada, 500 metres en pujada veig a l'Aran cridant, a l'Ainhoa saltant i l'Aleix aplaudint juntament amb l'Amparo, l'Enric i el Jordi, uns amics de quan l'Aran treballava a l'Observatori de l'Ebre. Braços amunt i ja s'ha acabat el patiment. El xassís ha aguantat. Mentre estava agenollat, invocant als déus, sento que diuen dotzè de la general i primer de la categoria. Al final 1 hora 53 minuts i 5 segons.

Mentre esperàvem l'entrega de premis comentava amb un noi el forts que són tota aquesta joventut, que no es cansen. Ell em deia que sí que es cansaven però jo li vaig contestar que, d'acord, però que ho fan més tard. Vam esclatar a riure. El vaig felicitar perquè havia quedat primer. L'Aran em va preguntar: "Saps qui és?". "No, vaig respondre". Em va aclarir: "És el tricampió del món de curses de muntanya". La humilitat dels campions.

Ah!, per cert, just abans del quilòmetre quinze em va agafar vomitera i em volien fer parar. Aquests no em coneixen!